

De kogel is door de kerk. Het SAP-congres, dat verzamelen blies tijdens het weekend van 30 november en 1 december, heeft beslist Rood om te vormen tot een maandblad. Het is nu de bedoeling om de formule van Rood aardig te veranderen, de uitgavekwaliteit te verbeteren, het aantal pagina's op te voeren en een goed evenwicht te vinden tussen de artikels uit Rood en de kort-op-de-bal-berichtgeving op onze website.

Het veertiende Nationaal Congres van de SAP vond plaats in Luik tijdens het weekend van 29 en 30 november en 1 december. Vertegenwoordigers van de verschillende SAP-afdelingen debatteerden er over de toekomst van onze organisatie. Het dertiende Congres van de SAP vond een jaartje eerder plaats, in de buurt van Mechelen. Daar besliste een meerderheid echter dat de discussie nog niet ver genoeg gevorderd was, om besluiten te kunnen nemen. Er werd beslist nog een extra discussie-periode van één jaar in te voeren.

Die periode hebben we nu achter de rug. Het werd een periode van écht debat, tot op het congresweekend zelf. Dit belette een ruime meerderheid niet om toch een gezamenlijk politiek project goed te keuren. Bovendien werd beslist om een aantal nieuw opgeworpen ideeën en voorstellen na het congres verder uit te diepen en een plaats te geven in de militante praktijk van onze organisatie. Dat geldt ondermeer voor het thema van de radicale democratie, waarrond enkele kameraden teksten publiceerden n.a.v. dit congres.

Het Congres keurde een tekst goed, met als titel: "Kapitalistische globalisering en de noodzaak van een politieke antikapitalistische organisatie". Die tekst beschrijft ondermeer de gewijzigde politieke situatie in Europa en de wereld, ten opzichte van de late jaren 90. In de Europese Unie verloren de sociaal-democraten hun centrale positie en zijn we getuige van een oprukken van rechts: dat geldt voor landen als Italië, Frankrijk, Spanje, Portugal, Nederland, Denemarken...

De gevolgen van de neoliberale politiek, de verantwoordelijkheid van de Europese sociaal-democratie in de opbouw van de EU, de opkomst van een nieuwe antineoliberale contestatiebeweging enerzijds en de vorming van vaak keiharde rechtse regeringen anderzijds leidden tot een toenemende polarisering. In landen als Italië merken we hoe een reactionair-rechtse regering oog in oog staat met radicaliserende sociale bewegingen. In Frankrijk merken we hoe de afgang van de sociaal-democratie en de PCF gepaard ging met een diepgaand debat binnen het linkse kamp en met de opkomst van revolutionair links, onderwie onze kameraden van de LCR.

In de VS zien we de terugkeer van Bush, na Clinton, in Israël startte Sharon een open oorlog tegen de Palestijnen. Sinds elf september verhardten de VS, daarin gesteund door hun bondgenoten, hun imperialistische rooftocht wereldwijd. De oorlogsdreiging tegen Irak is daar het voorlopige hoogtepunt van. De strijd tegen die oorlog dient prioriteit te krijgen in de activiteit van onze partij.

De Belgische politieke toestand blijft echter moeilijk: door het behoud van een enorm stemmenaantal van de PS in Wallonië, het oprukken van de VLD in Vlaanderen en de verzwakte toestand van de CDH in Wallonië lijken PS en VLD gedoemd om met elkaar te regeren. Deze constellatie staat politieke opheldering ten dele in de weg. Liberalen en sociaal-democraten vormen voor elkaar het gedroomde excuus. Homogeen linkse of rechtse regeringen kunnen tot duidelijkere opheldering leiden. Illustratie daarvan de rechtse regering in Italië of de 'gauche plurielle' regering in Frankrijk en de mogelijkheden voor de radicale linkerzijde.

Komt daar nog eens bij dat de radicale linkerzijde in dit land blijft lijden onder een woekereend sectarisme, dat een werkelijk debat -onontbeerlijk voor een écht initiatief op termijn- over de mogelijkheden van een alternatief voor paars-groen steeds weer bezoedelt. De SAP stelt vast dat op dat vlak de kaarten eigenlijk niet beter liggen dan pakweg vijf jaar geleden, maar verandert niets aan het strategische uitgangspunt; de SAP is voorstander van een politieke herschikking en de opbouw van een nieuwe, antikapitalistische, politieke beweging of zelfs partij, links van de groenen

en de sociaal-democraten.

Wat ziet de SAP dan als concrete politieke taken weggelegd voor de komende periode? Enerzijds wordt er gekozen voor een heroriëntering van de interne werking van de SAP. We kiezen ervoor minder maar beter te doen en vooral méér tijd en energie te investeren in het interne leven van de partij. Hierin kadert ook het plan om van Rood een maandblad te maken.

De SAP gaat zich tijdens de komende periode in samenwerking met het Fonds Leon Lesoil en anderen méér bezighouden met de organisatie van open vormings- en debatcycli in de diverse steden waar ze vertegenwoordigd is. Een andere wereld is mogelijk, daarover lijken vele mensen het tegenwoordig eens. Maar welke andere wereld? Hoe moet een 21ste eeuwse socialisme eruit zien? De SAP wil hierover debatten voeren met anderen en haar eigen revolutionair-socialistische ideeën propageren en toetsen aan wat er vandaag leeft.

Op het politiek-electorale vlak blijft de SAP de discussie aangaan over de noodzaak van een antikapitalistische pool in België. De zaak blijft voorlopig geblokkeerd. Toch blijft de SAP hierrond actief en bepleiten we de idee van een linkse herschikking ondermeer door actief mee de initiatieven in andere Europese landen bekend te maken bij ons.

Onze partij heeft een sterke aanwezigheid in de Belgische sociale bewegingen, dat bleek nog maar eens tijdens de discussies op dit congres. Zowel in de vakbonden als in de nieuwere sociale bewegingen (NGO's, vrouwenbeweging, vluchtelingenbeweging, andersgloba-liseringsbeweging, Attac...). De SAP besloot om de activiteit van al deze kameraden beter om elkaar af te stemmen om zo, in volle respect voor de autonomie van deze bewegingen, overal een zelfde stem voor sociale convergentie te laten weerklinken.

De nieuwe Rood moet er zijn in het voorjaar. Ondertussen werken we voort met de oude formule op maandelijks basis.